

bianco-směnce, a jest proto nerozhodné, že se vyplnění stalo teprve po vystoupení dovolatelů ze společnosti (srov. rozh. sb. n. s. čís. 8881). Podle zjištění soudů nižších stolic byla pohledávka žalobkyně z poskytnutého úvěru v době vystoupení dovolatelů ze společnosti po právu částkou 17.500 švýcarských franků, za kteroužto částku dovolatelé přímo ručili podle čl. 112 obch. zák., což ostatně ani nepopírají, jenže se neprávem domnívají, že žalobkyně nemohla uplatňovati tento jejich závazek, pokud se týče jeho zbytek směnečnou žalobou.

Pokud se týče otázky, zda se účinky vyrovnacího řízení zahájeného o jmění firmy K., S. et Co. ve Vídni vztahují i na dovolatele, poukazují se tito na rozhodnutí sb. n. s. 4245, které se sice stalo za platnosti vyrovnacího řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. z., které však nepozbylo významu, poněvadž ustanovení § 60 odst. (2) tohoto vyrovnacího řádu bylo pojato do § 61 (3) vyr. ř. ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Čís. 12847.

Tím, že správce konkursní podstaty pohledávku hypotekárního věřitele vykoupil podle § 120 konk. ř., došlo k utvoření jakéhosi způsobu vlastnické hypoteky a byl správce konkursní podstaty oprávněn převést tuto pohledávku dále podle § 469 obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. září 1933, Rv II 457/33.)

Proti příkázání částky nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost (ideální polovici nemovitostí zapsaných ve vložce 95 kat. území M.) na pohledávku Emy Sch-ové 3109 Kč 50 h vnesla při rozvrhovém roku odpor Luisa O-ová. Byvši poukázána na pořad práva, domáhala se odporovatelka, by bylo uznáno právem, že se vyhovuje jejímu odporu proti příkázání částky nejvyššího podání na domnělou pohledávku Emy Sch-ové. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zameškání žalované. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

Důvody:

Nelze sice souhlasiti s dovolatelkou, že žalobní děj je nedostatečný a neúplný, takže žaloba neodpovídá předpisu § 226 c. ř. s., ale děj ten vedl k tomu, by žaloba byla zamítnuta. Jde o rozsudek pro zmeškání prvního roku. V takovémto případě jest podle §§ 396 a 442 c. ř. s. vycházeti ze skutkových tvrzení žaloby, jež jest považovati za pravdivé. Podle nich bylo firmě Antonín O., jejímiž veřejnými společníky byli Antonín O. st. a Antonín O. ml., upomínacím platebním rozkazem ze dne 15. listopadu 1928 pravoplatně uloženo, by zaplatila Karlu K-ovi 2.442 Kč 42 h a 667 Kč 08 h a Karel K. vydobyl si pak pro pohledávky ty exekuci vnuceným zřízením práva zástavního na ideální polovici.

nemovitostí v knihovní vložce čís. 95 kat. území M., připsané knihovně Antonínu O-ovi staršímu. Podle dalších skutkových tvrzení žaloby byl vyhlášen dne 6. srpna 1929 na jmění firmy Ant. O. konkurs, ke konkursu přihlásil Karel K. svou pohledávku s nabytými právy zástavními, správce konkursní podstaty Dr. Max Z. pohledávku tu koupil podle § 120 konk. řádu z roku 1914, docíliv slevy, načež Karel K. podepsal správci konkursní podstaty postupní listinu z 20. prosince 1929, kterouž tuto pohledávku postoupil konkursní podstatě firmy Ant. O. do úplného vlastnictví a svolil, by v knih. vložce čís. 95 kat. území M. byl vložen převod práva zástavního s pohledávky Karla K-a, a to kapitálu 3.109 Kč 50 h s 8% úroky od 1. července 1927 z 2.442 Kč 42 h a od 1. listopadu 1927 ze 667 Kč 08 h, útratami sporu 132 Kč 48 h a útratami mobilární exekuce 117 Kč 40 h na Dr. Maxe Z-a jako správce konkursní podstaty firmy Ant. O. Dr. Z. pak postoupil tuto pohledávku ještě s jinými pohledávkami postupní listinou z 12. července 1930 a postupní listinou ze 16. ledna 1931 na žalovanou Emu Sch-ovou, již jakož i správci konkursní podstaty byly známy veškeré právě vyličené skutečnosti, a byl vložen převod ten usnesením ze dne 11. února 1931 v knih. vložce čís. 95 kat. území M. Žalobkyně má za to, že tím, že uvedená pohledávka Karla K-a byla vykoupěna správcem konkursní podstaty firmy Ant. O., pohledávka ta zanikla zaplacením a konsolidací následkem spojení práva a závazku v osobě konkursní podstaty firmy Ant. O. podle § 1445 obč. zák. a že nemohla již býti převedena na Emu Sch-ovou, takže tato neprávem žádá zaplacení své domnělé pohledávky v exekuční věci E XVI 7678/31 při rozvrhu nejvyššího podání z ideální polovice nemovitostí zapsaných ve vl. čís. 95 kat. území M. Je proto podle mínění žalobkyně odůvodněný odpor, který vznesla v dražebním řízení proti příkázání uvedené pohledávky 3109 Kč 50 h s příslušenstvím Emě Sch-ové a s kterým na pořad práva byla odkázána. Než žalobkyni nelze přisvědčiti, nýbrž jest souhlasiti s náhledem dovolatelky, že sporná věc byla nesprávně posouzena nižšími soudy s právního hlediska. Podle žaloby, jak uvedeno, vykoupil Dr. Max Z. jako správce konkursní podstaty firmy Ant. O. uvedenou pohledávku Karla K-a s přísl. podle § 120 konk. řádu z roku 1914. Podle tohoto zákonného ustanovení, jsou-li věci úpadcovy zatíženy právem zástavním, může je správce podstaty kdykoliv vyplatiti zaplacením zástavního dluhu a při nemovitých věcech »vstoupiti zaplacením dluhu do práva zástavního«. Z toho plyne, že v projednávaném případě tím, že správce konkursní podstaty pohledávku Karla K-a vykoupil podle § 120 konk. ř., došlo k utvoření jakéhosi způsobu vlastnické hypotéky a byl proto správce konkursní podstaty oprávněn převésti pohledávku tu podle § 469 obč. zák. na žalovanou (Lehman, komentář ke konkursnímu řádu z roku 1916, strana 646). Jest proto mylný názor žalobkyně a nižších soudů, že žalované sporná pohledávka nepřísluší, protože prý zanikla zaplacením a konsolidací (konfusí) podle § 1445 obč. zák. Zdali právem či neprávem bylo postupováno podle § 120 konk. řádu, nelze v tomto sporu řešiti, neboť je rozhodným jen tvrzení žaloby, že došlo k vykoupění pohledávky Karla K-a správcem konkursní pod-

staty podle tohoto zákonného ustanovení. Ježto tudíž pohledávka žalované trvá, nemohlo býti vyhověno žalobě a bylo ji změnou rozsudků nižších soudů zamítnouti, aniž bylo třeba se zabývatí dalšími právními vývody dovolání.

Čís. 12848.

Pro rozhodnutí o přípustnosti nového družstva není rozhodným zákonný stav v čase opovědi, nýbrž zákonný stav v době, kdy bylo o opovědi konečně rozhodnuto.

Společenstvo jest »zřízeno« ve smyslu § 19 zákona ze dne 2. března 1933, čís. 44 sb. z. a n., teprve zápisem do rejstříku a vše, co mu předchází, jest jen jednáním přípravným.

(Rozh. ze dne 29. září 1933, R I 648/33.)

Opověď zápisu společenstva »Spořitelní a záložní spolek pro N., zapsané společenstvo s neobmezeným ručením«, do společenstevního rejstříku rejstříkový soud usnesením ze dne 20. března 1933 na ten čas zamítl. Důvody: Ustanovením § 19 zákona ze dne 2. března 1933, čís. 44 sb. z. a n. zakázáno jest do dne 31. prosince 1934 zřídití nový peněžní ústav některého z druhů uvedených v § 2 odst. (1) zák. čís. 239/24 sb. z. a n. (v doslovu zák. čís. 54/32 sb. z. a n.). Zákon čís. 44/33 sb. z. a n. nabyt účinnosti dnem vyhlášení, t. j. dnem 7. března 1933. Je nepochybné, že společenstvo spadá pod ustanovení onoho zákona. Podle § 8 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., pokud není proveden zápis společenstva do společenstevního rejstříku, společenstva jako takového tu není a nelze tedy »zřízením peněžního ústavu« ve smyslu shora citovaného § 19 zák. čís. 44/33 sb. z. a n. rozuměti nic jiného, než zápis společenstva do společenstevního rejstříku. Ten je však na dobu do 31. prosince 1934 řečeným paragrafem výslovně zakázán a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovatelé vytýkají, že společenstvo bylo ustaveno již dohodou zakladatelů o podmínkách jeho založení na ustavující valné hromadě před účinností zákona čís. 44/33 sb. z. a n., jehož § 19 se na ně nemůže vztahovati. Předpis tohoto paragrafu, kterým bylo zakázáno do dne 31. prosince 1934 zřídití nový peněžní ústav některého z druhů uvedených v § 2 (1) odst. zákona čís. 239/24 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 54/32 sb. z. a n., nabyt účinnosti dnem vyhlášení, t. j. dne 7. března t. r. (§ 20 zák. čís. 44/33 sb. z. a n.). Vzchází otázka, jaký vztah na poměry družstva, jehož zápis první soud zamítl, má ustanovení § 5 obč. zák., který stanoví, že zákony nepůsobí zpět a že tudíž nemají vliv na předcházející právní jednání a na práva dříve nabytá. Základem tohoto ustanovení zákona je, že nikdo nemá býti zklamán v oprávněné důvěře v právní řád, že každý, kdo se zařídí podle platného zákona, musí mít jistotu, že účinky zákona nastanou a že budou nabytá práva chráněna. Podle ustanovení § 8 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. o spo-